

La desunificació italiana

El desmembrament de la DC i dels socialistes ha fet desaparèixer el centre polític a Itàlia i obre un panorama ple d'incògnites. Ho comenta Valentí Puig.

Diu en que el centre polític italià ha desaparegut, xuclat pel forat de la banyera. En tot cas, els italians conserven la banyera i el nen. Però ara no és cosa d'agrair a la Democrazia Cristiana que resistís tants anys a la prepotència del comunisme: més aviat torna un esquerranisme amb noves cares, amb imatge de candidats honestos i cívics. Farts dels vells partits polítics, els electors italians també han votat alguna cara dura. La Rete antimafiosa guanya a la ciutat de Nàpols. Per la dreta de la dreta, el desengany augmenta els vots de la Lliga Nord i fa indispensables els "misinos", per bé que no controlaran tants ajuntaments com voldrien.

Pel que fa al socialisme, tampoc no havia estat mai gaire cosa, engrunat pel PC i finalment sentenciat per mor de la corrupció política. L'home nou ha estat el "vell" Achille Occhetto. La Borsa de Milà ja ha arrufat el nas. Ara només és clar que l'actual Parlament italià és massa lluny de la realitat, amb un vint per cent de diputats i senadors acusats

de corrupció. Com puguin conferir-se els governs de coalició és tan incert com els impactes de les reformes electorals. "Sua Eminenza" Berlusconi ja diu que té un projecte per a Itàlia.

Potser ho entendríem tot millor si haguessim llegit els llibres de Luigi Barzini en comptes de perdre el temps llegint les bestieses de Moravia. De moment, tothom —periodistes, banquers, futbolistes, polítics, empresaris— és sospitós, i la Itàlia corporativista no ha minvat gens, ni en un paisatge nou amb les "lligues" al nord, els homes del MSI al sud i el nou esquerranisme enmig. És previsible un gran desgavell als governs municipals, però no és del tot deduïble que el vot de protesta mantingui les mateixes tendències quan arribin les eleccions generals, per bé que històricament les eleccions locals italianes solien reflectir sempre la constància de les lleialtats polítiques.

La nova socialdemocràcia d'Achille Occhetto no sembla el millor gerent que pugui convenir a un sector públic gegantí, més necessitat de privatitzacions

Achille Occhetto. Un nou dirigent vell.

que no d'administradors. De totes maneres, la nova llei electoral pot afavorir el partit d'Occhetto, propens a les aliances amb els verds o els radicals. Durant

El desengany augmenta el vots de la Lliga Nord. Les últimes municipals ho demostren.

els quaranta-cinc anys de postguerra, les normes del sistema polític italià, ha dit *The Financial Times*, estan predisposades a mantenir el partit comunista lluny del poder: ara que el vell sistema s'ha col·lapsat pel seu propi desprestigi, no seria causa de sorpresa ni d'alarma, si el successor d'aquell partit fos el primer a assumir el poder sota el nou sistema. Encara haurem de veure de quines proeses polítiques són capaços Mario Segni i tots els altres reformadors de la Democrazia Cristiana. La capacitat de supervivència de la vella DC sempre ha estat cosa fina. Certament, la nova Itàlia "farà da se", sigui amb la primera República, sigui amb la segona.

Valentí Puig